

Gräsklippning

Att klippa en gräsmatta är väl inte något att skriva om kan man tycka. Men om det under klippningens gång händer något som man gärna vill minnas länge är det bäst att skriva ner det eftersom minnet inte är vad det varit. Det har förresten aldrig varit vad det varit.

Klippningen sker inte på en ordinär gräsmatta som på en villatomt. Det är snarare en glänta i skogen som har hållits fri från sly. Det har inneburit att inget annat än gräset växer där. Några maskrosor och lite annat kommer upp men det försvinner när mattan klipps. Gläntan, gräsmattan, en liten torpstuga och några uthus är belägen i Ångermanlands stora skogar.

Gräsklipparen är en äldre med motor som driver kniven undertill. För att få den att röra sig måste man skjuta på. Inköpt billigt men den fungerar bra. Nu vet inte jag hur andra gör när en matta ska klippas. Det finns säkert flera olika sätt och teorier. Själv startar jag vid ladan och klipper i ytterkanten, det som är närmast skogen först. Det blir en ordentlig runda, men rundan krymper ju fler varv man går. Några undantag görs där vinbärsbuskarna och den stora häggstubben finns. Häggen blåste ner i fjol men stubben är kvar.

Klippa gräs är en härlig sysselsättning. Man tar lagom stora steg och skjuter klipparen framför sig. Tankarna kan befinna sig långt borta i avstånd och tidsmässigt. Det är en meditativ tillvaro att klippa gräs. Ingenting stör eftersom hörselkåporna hindrar någon eller något att komma åt mig. Ungefär som att hugga ved. Ingen törs komma i närheten av en ovan huggare med en vass yxa. Klippningen passerar de stora tallarna som någon tidigare ägare planterat, korsar infartsvägen, rundar vinbärsbuskarna och vattenutkastaren och ner bakom stugan. Där stannar jag till för att njuta av utsikten ner mot ån. En kniphanne jagar iväg andra kniphannar med mycket plaskande och vingslag. Klipper förbi den egengjorda grillen och potatislandet och ut på framsidan. Rundar en av våra blomsterängar där mängder av olika vilda inflyttade blomster snart ska slå ut. Ner mot ladan igen och fortsätter förbi tallarna. Nästa varv går klipparens vänsterhjul i det förra varvets högra hjulspår. Och så fortsätter det. Mina tankar, som inte behövs här och nu, är långt borta.

Efter ett antal varv när jag kommer runt stughörnan syns ett mörkt föremål liggande i gräset några meter framför klipparen. Ser ut som en mössa eller kanske en halsduk. Vem har tappat den? Det var ju en vecka sedan barn och barnbarn åkte härifrån. Vi borde ha sett den tidigare. Ju närmare jag kommer desto mer tydligt blir det att det är en liten harpalt. Harpalten ligger fullständigt stilla lite utanför där jag klippte förra varvet. Det skulle inte se bra ut att svänga förbi och lämna en oklippt harpaltstor bit av gräsmattan. Jag kör klipparen närmare palten så palten förhoppningsvis skräms av maskinen. Nejdå, den ligger kvar. Nu puttar jag försiktigt med klipparen på palten. Den ligger kvar som fastgjuten. Stänger av maskinen, går fram och petar på palten med skospetsen. Ingen reaktion. Vad gör jag då? Efter en stunds funderande ser jag till att handskarna sitter bra på händerna, går fram till palten och med en hand på var sida lyfter upp palten och placerar den någon meter vid sidan om.

Fortsätter klippandet och filosoferandet några varv till. Kommer fram till platsen där palten ligger. Nu i vägen igen. Den har inte flyttat sig utan ligger kvar där den hamnade. Det blev samma manöver igen med den skillnaden att palten bars en bit

ner i skogen där den försiktigt lades ner i höggräset. Någonstans läste jag att harmamman lämnar sina ungar långa tider och återkommer då och då för att ge ungen di. Paltan klarar sig tydligen genom att ligga still och att den inte har någon doft som kan locka skogens hungriga. Nåja, klippningen fortsatte tills allt var klippt förutom våra blomsterängar, som vi slår på sensommaren.

Någon vecka senare fick vi se paltan igen sittande i potatislandet och åt av ogräset. Det var ju bra tyckte vi. Efter ytterligare några dagar satt det två paltar i potatislandet. Den nye var lite större än den förste. Det märkliga var att de inte skyggade för oss. Det var vi som fick vika undan när de satt på någon av våra stigar där vi brukade gå. Vi får väl se till helgen när våra gäster kommer om paltarna försvinner tänkte vi. Paltarna skyggade inte för våra gästerna heller. Nu var vi fyra som fick se upp så vi inte trampade på någon av paltarna.

Sommarn var slut och vi åkte söderut sedan vi sagt hej då till paltarna. Senare på hösten åkte jag ensam till torpet för att plocka lingon. Brukar passa in plockningen för att få njuta av alla trädens färger och den klara friska luften och tystnaden som är total vid den här tiden. Sista klippningen av gräset var klart men några paltar såg jag inte till. De dagar jag var där gick åt till att njuta av färgerna, stillheten och vädret. Nätterna hade blivit längre och dagarna kortare och fågelsången tystnat. Stjärnhimlen var imponerande kvällar och nätter. Det blir tidigt i säng för mig därför att jag vill njuta av den bästa tiden på dygnet som är tidiga mornar med kaffekosan i hand, sittande på brotrappen inväntande en gryende dag. En morgon när gryningsljuset släckt den sista stjärnan uppfattade jag en rörelse i ögonvrån bortåt ladan till. Vände mig dit och, kom det inte en harpalt långsamt mot mig. Harpaltan var visserligen inte en harpalt längre, den var nästan vuxen till en fin skogshare. Långsamt närmade den sig, kom ända fram till brotrappen där jag satt med min kosa. Vi utbytte några ögonkast och en tyst hälsning innan paltan flyttade sig mot skogskanten och började beta. Några dagar senare låstes torpets dörr för i år, ryggsäcken låg i bilens bagageutrymme. Med soppåsen i handen följde jag de två hjulspåren, det som vi kallar vår väg, ner mot landsvägen. Efter några steg anslöt en harpalt. Vi gick sida vid sida ner mot soptunnan. Under den korta tid det tog att lägga ner påsen i tunnan satt haren och tittade på mig. Därefter skuttade den iväg och försvann i skogen på andra sidan landsvägen. På väg upp mot bilen igen vände jag mig om flera gånger för att se om någon skulle göra mig sällskap. Hjulspåren var tomma.

Lars Holmqvist